Jóna Dávid

Kerti ősz

Szétdobált levél-arcok, pasztell csatahely,
a kerti nyugágy az ősz udvariatlanságán dühöng,
elherdált szirmait gyászolja a csönd,
a reggel sütőtökszínű és karamell.

Fázósan duzzog a hortenzia bokor,
a kertben a vérszilva csontváza,
fejvesztett rózsák sárguló gyásza,
már rég halálát vette az innen volt csokor.

A kert megmaradt világa,
színaranytól a vérvörösig,
őszi ingét eldobja ahogy hűvösödik,
holt hagyaték fekszik pázsit-ágyára.

Mintha élvezné a borostyán
ezt a sokszínű agóniát,
befonta a kerítés oszlop-vádliját,
rigó hintázik az inda-kontyán.

A fűzről is pereg a nyár,
a holdnak hajlong, integet,
billegése néma istentisztelet,
sustorgása néma zsoltár.

(Biatorbágy, 2020)

Megvárattál

Megvárattál… – suttogta a férfi. A nő a vacsora után, csak az ujjaival jelezte, hogy egy kis időt kér, majd a hotel fürdőszobájába zárkózott. A férfi már tervezgette a folytatást, szinte érezte a nő fűszeres illatát, haja selymének cirógatását. Gyors mozdulatokkal lerúgta a cipőjét, behúzta a függönyöket, s az éjjeliszekrény kislámpáját kapcsolta fel a mennyezeti világítás helyett. Háttal a franciaágyra zuhant, így várta, hogy a nő megjelenjen egy izgalmas fehérneműben…, de ennek már tizenhárom éve.

Megvárattál – suttogta a férfi, valami hideg futott át rajta, majd, mint aki ráeszmél a párhuzamos valóságra, morgott valamit, és bekapcsolta a szállodai szoba tévéjét. Minden évben, ugyanakkor a férfi kiveszi azt a szobát, lerúgja a cipőjét, behúzza a függönyt, a mennyezeti világítás helyett felkapcsolja az éjjeli szekrény kislámpáját és vár.